

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/23/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124308513
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6124308513.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom námestí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, IČO: 04 355 211, Česká republika, v konaní zast. JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, IČO: 42 185 190, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava-mestská časť Dúbravka, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX D. E. F., o zaplatenie 200,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Csp/29/2024 zo dňa 19.03.2025 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Csp/29/2024 zo dňa 25.04.2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Csp/29/2024 zo dňa 19.03.2025 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 11Csp/29/2024 zo dňa 25.04.2025 p o t v r d z u j e.
- II. Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému voči žalobcovi n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia 200,00 Eur s príslušenstvom - úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 200,00 Eur od 12.05.2021 do zaplatenia, zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal (výrok II.).

Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 200,00 Eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 200,00 Eur od 12.05.2021 do zaplatenia, titulom uzatvorenej Smlouvy o úveru č. XXXXXX zo dňa 27.04.2021 (ďalej len „zmluva“). Poukázal na to, že žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný sa prostredníctvom webovej stránky G. registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 200,00 Eur. Pri registrácii a odoslaním žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so smlouvou o zápůjčke, ako aj všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru a zároveň potvrdil, že údaje, ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytol, sú pravdivé a úplné. Na základe smlouvy o zápůjčke č. XXXXXX zo dňa 27.04.2021 uzavretej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákonník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úveru v znení neskorších predpisov žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 200,00 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 14,00 Eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku vo výške 214,00 Eur, a to do 7 dní odo dňa poskytnutia úveru. Vzhľadom na to, že žalovaný nesplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle uzatvorenej zmluvy, stal sa jeho dlh splatným, a to dňom 08.06.2021. Dňa 02.04.2024 bola žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu zaslaná písomná výzva na úhradu dlhu. Žalovaný neuhradil žalobcovi žiadnu platbu. Zároveň si žalobca v zmysle nariadenia ČR č. 351/2013 Sb. v znení neskorších predpisov uplatnil voči žalovanému zákonný úrok z omeškania.

Súd prvej inštancie vo veci vyhlásil rozsudok bez nariadenia pojednávania dňa 19.03.2025 postupom v zmysle § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) pri aplikácii ust. § 297 písm. b) CSP. Súd následne uznesením sp. zn. 11Csp/29/2024 zo dňa 25.04.2025 opravil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Csp/29/2024 zo dňa 19.03.2025 tak, že správne ECLI je „H.:D.:I.:XXXX:XXXXXXXXXX.X“.

Súd vykonal vo veci dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobcom, a to smlouvou o úvere č. XXXXXX zo dňa 27.04.2021, VPPÚ platné od 18.05.2018, výzvou na okamžité uhradenie dlžoby zo dňa 02.04.2024 a výpisom z obchodného rejstříku vedeného Krajským súdom v Brne, odd. H, vložka 602 o spoločnosti MINIHOTOVOST, SE.

Súd na základe skutkových tvrdení žalobcu, nepopretých skutkových tvrdení žalovaného a vykonaného dokazovania na základe predložených listinných dôkazov zo strany žalobcu mal preukázané, že medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom bola dňa 27.04.2021 uzatvorená zmluva, na základe ktorej sa žalobca na žiadosť žalovaného zaviazal poskytnúť spotrebiteľovi jednorazový, bezúčelový a nezáväzný úver na jeho účet uvedený v záhlaví zmluvy vo výške 200,00 Eur a spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 14,00 Eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku 214,00 Eur do 7 dní od poskytnutia úveru, pričom splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 04.05.2021. Zmluva bola uzatvorená na dobu určitú, na 7 dní. Spotrebiteľ uzavretím zmluvy vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol pred uzavretím zmluvy oboznámený s VPPÚ, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Podľa záhlavia zmluvy, zmluvné strany uzatvorili zmluvu v zmysle zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere a zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákoník. Podľa bodu 10. VPPÚ, v procese vytvárania žiadosti o úver si spotrebiteľ volí v rámci veriteľom poskytnutého úverového rámca výšku úveru a jeho splatnosť, pričom všetky uvedené volené položky predstavujú individuálne dojednané zmluvné podmienky. Žiadosť o úver predstavuje návrh na uzavretie zmluvy. Zmluva je uzavretá vygenerovaním elektronickej verzie spotrebiteľovi v užívateľskom profile spotrebiteľa, a to iba po schválení odoslanej žiadosti o úver veriteľom. Veriteľ posúdi žiadosť o úver najneskôr do 72 hodín od jej doručenia, pričom v tejto lehote buď musí byť spotrebiteľovi vygenerovaná elektronickej verzia zmluvy (čím dôjde k uzavretiu zmluvy) alebo e-mailová správa o odmietnutí poskytnutia úveru. Na základe uvedeného je teda zrejmé, že k uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným došlo tým spôsobom, že žalobca prijal návrh žalovaného na uzatvorenie zmluvy a žalovanému vygeneroval elektronickej verziu zmluvy v súlade s bodom 10. VPPÚ.

Súd mal za zrejmé z jeho vlastnej činnosti (§ 186 CSP) a pri nahliadnutí do zoznamu veriteľov a zoznamu iných veriteľov, ktorý je vedený Národnou bankou Slovenska, zverejnený na jej webovej stránke, a zároveň z upozornenia Národnej banky Slovenska zo dňa 09.08.2018, že žalobca nemá povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky. Aj napriek tomu, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ide o inú pôžičku poskytovanú spotrebiteľom, bolo preto potrebné rešpektovať zákonom vymenované ustanovenia ZoSÚ. V ustanovení § 24 ods. 2 predmetného zákona je uvedená podmienka, že na poskytovanie iných úverov a pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom je potrebné povolenie Národnej banky Slovenska. V ustanovení § 24b ods. 2 ZoSÚ je zakotvený zákaz pre kohokoľvek poskytovať iné úvery a pôžičky bez povolenia Národnej banky Slovenska alebo nad rozsah povolenia. Žalobca je zapísaný ako podnikateľský subjekt v príslušnom registri v Českej republike a na území Slovenskej republiky poskytuje pôžičky bez povolenia Národnej banky Slovenska, žalobca nefiguruje v zozname veriteľov. Vzhľadom k tomu, že veritelia môžu na území Slovenskej republiky ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného NBS, súd konštatoval, že žalobca ako nebankový subjekt a veriteľ poskytol žalovanému v postavení spotrebiteľa, peňažnú pôžičku bez toho, aby mu bolo udelené zákonom vyžadované povolenie poskytovať spotrebiteľské úvery (§ 24 ods. 2 ZoSÚ). Podľa § 11 ods. 3 ZoSÚ v spojení s § 39 OZ, je preto predmetná zmluva zo zákona absolútne neplatným právny úkon, pretože obchádza zákon. Súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15CoCsp/41/2024 zo dňa 11.12.2024, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoCsp/5/2024 zo dňa 17.07.2024 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12CoCsp/26/2024 zo dňa 24.10.2024.

Vzhľadom k tomu, že medzi stranami sporu platne nevznikol zmluvný vzťah, súd dospel k záveru, že by žalobca mohol mať voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 457 OZ. Subjektívna premlčacia doba pri bezdôvodnom obohatení začína plynúť okamihom, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodí vznik bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, a to tak 3-ročnej, ako aj 10-ročnej (úmyselného bezdôvodného obohatenia) je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného

obohatenia skutočne došlo. Po uplynutí premlčacej doby sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí.

V danom spore žalobca neuviedol, kedy došlo k poskytnutiu peňažných prostriedkov, ale vzhľadom k tomu, že k uzatvoreniu zmluvy došlo dňa 27.04.2021, a žalobca si uplatnil nárok na úrok z omeškania od 12.05.2021, je možné uzavrieť, že ku dňu 12.05.2021 bol žalovaný v omeškani (táto skutočnosť nebola medzi stranami sporná). Žalobca mal najneskôr v deň omeškania žalovaného nepochybne vedomosť o tom, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pretože bez povolenia na činnosť od Národnej banky Slovenska poskytoval úvery pre spotrebiteľov. Na túto skutočnosť upozornila Národná banka Slovenska dňa 09.08.2018. Vzhľadom na uvedené súd posúdil, že subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula najneskôr 12.05.2023 a objektívna lehota uplynula dňa 12.05.2024. Vzhľadom k tomu, že žaloba bola podaná dňa 29.05.2024 (č.l. 14), dospel súd k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný. Podľa § 54a OZ, bol súd povinný prihliadnuť na premlčanie nároku žalobcu z úradnej povinnosti vzhľadom k tomu, že v danom prípade sa jedná o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Berúc do úvahy vyššie uvedené argumenty, súd žalobu žalobcu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP (II. výrok). V konaní mal žalovaný úspech v celom rozsahu. Z uvedeného dôvodu vznikol žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Nakoľko však žalovanému žiadne trovy konania podľa obsahu spisu nevznikli, súd v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal (súd v tomto smere odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26. 10. 2016, sp. zn. 7Cdo/14/2018 z 28.02.2018).

Vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 2, § 457, § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 3 písm. l), § 2 písm. a), b), § 11 ods. 3, § 20 ods. 1, § 24 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov podľa článku 17 ods. 1, článku 18 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012, článku 6 ods. 1, 2, 3 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal odvolanie žalobca, pričom v odvolaní uviedol, že odvolanie odôvodňuje odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. V konkrétnostiach uviedol, že nesúhlasí so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva.

K absencii povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov žalobca uviedol, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť. Spoločnosť vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky, zapísaného v Obchodnom registri a udelenie povolenia zo strany NBS teda nie je potrebné. Akýkoľvek výklad o potrebe povolenia zo strany NBS by napokon bol v rozpore so zásadou slobody poskytovania služieb. Zásada slobody poskytovania služieb je nosným pilierom práva EÚ a tvorí súčasť jeho primárneho práva, ktoré má aplikačnú prednosť pred vnútroštátnym právom. Poukázal na niektoré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ (napr. C-630/17, C 602/10).

V prípade žalobcu je tak potrebné vychádzať zo všeobecných zásad zakotvených v Zmluve o fungovaní EÚ, kde v čl. 56 sa členským štátom EÚ zakazuje obmedzovať voľné poskytovanie služieb spoločnostiam usídleným v krajine Únie odlišnej od tej, ktorej príslušníkmi sú osoby, ktorým sú tieto služby určené. Pokiaľ ide o právo na slobodné poskytovanie služieb, toto vyžaduje, aby hostiteľská krajina nediskriminovala spoločnosti pre ich pôvod pri vykonávaní cezhraničnej činnosti. Taktiež uviedol, že k uvedenej problematike sa Súdny dvor EÚ vyslovil v tom zmysle, že členské štáty nemôžu zakazovať spoločnostiam vykonávať podnikateľskú činnosť na ich území z dôvodu, že nespĺňajú vnútroštátne požiadavky tohto členského štátu, pokiaľ tieto spoločnosti spĺňajú podmienky štátu, v ktorom majú sídlo (napr. rozhodnutie Európskeho súdneho dvora Cassis de Dijon). So skutočnosťí týkajúcej sa zásady slobodného pohybu služieb teda vyplýva, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike a na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou prostredníctvom internetu, je potrebné „navyše“ udelenie povolenia zo strany Národnej banky Slovenska. Tomu bráni sloboda pohybu služieb ako jedno zo základných práv založených primárnym právom Európskej únie. Súd prvej inštancie teda bol prednostne povinný urobiť si jasný názor o výklade práva Európskej únie, no v tomto smere zlyhal. Ak mal súd prvej inštancie pochybnosti o použití komunitárneho práva, mal možnosť obrátiť sa na Súdny dvor EÚ so žiadosťou o výklad formou položenia prejudiciálnej otázky. Žalobca preto v tejto súvislosti požiadal, aby sa odvolací súd v prípade pochybností o aplikácii záverov rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 B. A. F. J. obrátil na Súdny dvor EÚ so žiadosťou o zodpovedanie

prejudiciálnej otázky, či zodpovedá právu na slobodné poskytovanie služieb požadovanie povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov členským štátom, v ktorom nemá poskytovateľ spotrebiteľských úverov svoje sídlo, avšak tento poskytovateľ má povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov vo svojom domovskom štáte a či je zmluva o úvere uzatvorená medzi poskytovateľom spotrebiteľského úveru s povolením na poskytovanie spotrebiteľských úverov v jeho domovskom štáte so spotrebiteľom v inom členskom štáte neplatná len z dôvodu, že poskytovateľ spotrebiteľských úverov nemá povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov aj v štáte obvyklého pobytu spotrebiteľa.

Okrem toho súd prvej inštancie vyslovil záver o absencii voľby práva v zmluve s ohľadom na to, že bola realizovaná v inom dokumente - Všeobecné podmienky poskytnutí úveru. Poukázal na ustanovenie predmetnej zmluvy, z ktorej podľa žalobcu vyplynulo, že zmluva je uzatváraná v režime Českého právneho poriadku. Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu v českom jazyku a podľa Právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale tým sa na použitie i dohodli. Aplikácia Českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná. Ak právny názor o použití slovenského práva ako rozhodného práva bol založený iba na skutočnosti, že žalobca prevádzkuje webovú stránku končiacu sa na „sk“ (aj keď popri tom prevádzkuje stránku končiacu sa „cz“ v českom jazyku), išlo by o nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne a nedostatočné skutkové zistenia. Zo zmluvnej dokumentácie medzi stranami sporu je zrejmé, že zmluvné strany sa dohodli na voľbe českého práva.

Žalobca namietal i záver súdu prvej inštancie týkajúci sa premlčania, keď súd prvej inštancie zjavne nesprávne počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy. V zmysle § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z toho teda vyplýva povinnosť spotrebiteľa vydať bezdôvodné obohatenie nie okamžite, ale až v lehote podľa zmluvy. Ak teda súd prvej inštancie počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy, konal v priamom rozpore s § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda súd vec nesprávne skutkovo a právne posúdil. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a uloží žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania alebo, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania podaného žalobcom proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Na základe podaného odvolania žalobcu, tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej, na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd uvádza, že odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok ustanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré by nemohol bez svojej viny prezentovať v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o veci vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom v súdnej veci neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ustanovením § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené v podanom odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že odvolanie nie

je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne pri náležitom zistení skutkového stavu a správnom právnom posúdení veci. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

6. V súdnej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca ako nebankový subjekt a veriteľ poskytol žalovanému v postavení spotrebiteľa peňažnú pôžičku bez toho, aby mu bolo udelené zákonom vyžadované povolenie poskytovať spotrebiteľské úvery (§ 24 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“). Pri právnom posúdení podľa § 11 ods. 3 ZoSÚ v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie ustálil, že predmetná zmluva je zo zákona absolútne neplatným právnym úkonom, pretože obchádza zákon. Súd prvej inštancie ďalej dospel k záveru, že keďže medzi stranami sporu nevznikol platne zmluvný vzťah, mohol by žalobca mať voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 457 Občianskeho zákonníka, pričom keďže žalobca neuviedol, kedy došlo k poskytnutiu peňažných prostriedkov, ale berúc do úvahy skutočnosť, že k uzavretiu zmluvy došlo dňa 27.04.2021, a žalobca si uplatnil nárok na úrok z omeškania od 12.05.2021, súd uzavrel, že ku dňu 12.05.2021 bol žalovaný v omeškaní, ktorá skutočnosť medzi stranami sporu sporná nebola. Ďalej súd ustálil, že žalobca najneskôr v deň omeškania žalovaného mal nepochybne vedomosť o tom, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pretože bez povolenia na činnosť od Národnej banky Slovenska poskytoval úvery pre spotrebiteľov, na ktorú skutočnosť upozornila Národná banka Slovenska dňa 09.08.2018. Berúc do úvahy vyššie uvedené, súd prvej inštancie posúdil, že subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula najneskôr 12.05.2023, a objektívna lehota uplynula dňa 12.05.2024, a keďže žaloba bola podaná na súd dňa 29.05.2024, súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný, pričom na premlčanie bol súd povinný prihliadať podľa § 54a Občianskeho zákonníka z úradnej povinnosti, vzhľadom k tomu, že v danom prípade sa jedná o spor zo spotrebiteľskej zmluvy.

Berúc do úvahy odvolacie námietky žalobcu v podanom odvolaní odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že má právomoc v zmysle čl. 18 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, v zmysle ktorého bolo možné žalovanú ako spotrebiteľku zažalovať len na súde členského štátu, v ktorom má bydlisko. Vzhľadom na to, že bola daná právomoc súdu Slovenskej republiky, bolo primárne potrebné s poukazom na to, že ide o konanie s cudzím prvkom a dochádza k stretu rôznych právnych poriadkov pri zmluvných záväzkoch, zvoliť rozhodné právo, podľa ktorého bude vec prejednaná. Súd prvej inštancie vo veci aplikoval právny poriadok Slovenskej republiky, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje.

Podľa čl. 3 ods. 1 Nariadenia RÍM I, zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

Podľa čl. 6 ods. 1 Nariadenia RÍM I, bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), SA spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ:

- a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo
- b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia RÍM I, bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným. Pri voľbe rozhodného práva stranami sporu umožňuje Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady ES č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej „Rím I“) aj v spotrebiteľských zmluvách v zmysle čl. 3 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 2 veta prvá, musí byť naplnená aj podmienka vyplývajúca z vety druhej tohto ustanovenia (čl. 6 ods. 2), a to, že pri dohode o rozhodnom práve nesmie byť spotrebiteľovi odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom. Takýmto právom by podľa čl. 6 ods. 1 Nariadenia Rím I bol právny poriadok krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, teda žalovanej za predpokladu, že podnikateľ (žalobca) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú

činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (a) alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti (b). V súdnej veci takúto ochranu spotrebiteľovi poskytuje ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. Nie je sporné, že právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe smernice, pričom harmonizácia sa prejavuje v tom, že aj v zákone č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere je v § 9 ustanovené, že nebankový poskytovateľ spotrebiteľského úveru je právnická osoba, ktorá je oprávnená poskytovať spotrebiteľský úver na základe oprávnenia k činnosti nebankového poskytovateľa spotrebiteľského úveru, ktoré jej udelila Česká národná banka a v § 135 ods. 1 cit. zákona sa uvádza, že dohľad nad dodržiavaním povinnosti poskytovateľa stanovených týmto zákonom a Nariadením komisie o prenesenej právomoci (EÚ) č. 1125/2014 vykonáva Česká národná banka, avšak je potrebné vziať na zreteľ, že zákon č. 257/2016 Sb. je platný a účinný len na území Českej republiky a Česká národná banka udeľuje povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a vykonáva dohľad nad činnosťou veriteľov len na území Českej republiky, preto tento právny predpis a Česká národná banka neposkytuje právnu ochranu spotrebiteľom s bydliskom či obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky, spočívajúcu v prípadných sankciách za porušenie predmetných ustanovení zákona č. 257/2016 Sb.. Z čl. 20 Smernice vyplýva, že členské štáty zabezpečia, aby veritelia podliehali dohľadu vykonávanému subjektom alebo orgánom nezávislým od finančných inštitúcií, alebo aby boli regulovaní. Na území Slovenskej republiky takýmto orgánom dohľadu je Národná banka Slovenska, ktorá udeľuje povolenia na poskytovanie úverov, iných úverov a pôžičiek spotrebiteľov. Z čl. 23 Smernice vyplýva povinnosť členských štátov stanoviť pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijať všetky nutné opatrenia, aby členské štáty zabezpečili ich vykonávanie, pričom ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Z dôvodu, že zákon č. 129/2010 Z.z. predstavuje úplnú transpozíciu Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady č. 89/102/EHS do Slovenského právneho poriadku, predmetné ustanovenie čl. 20 Smernice sa do právneho poriadku Slovenskej republiky - do zákona č. 129/2010 Z.z. premietlo v ustanovení § 20 vo vzťahu k veriteľom tak, že veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska a v ustanovení § 24 vo vzťahu k iným veriteľom tak, že iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska. Na uvedené potom nadväzuje ustanovenie § 11 ods. 3 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré ustanovenie rieši absolútnu neplatnosť zmluvy v prípade, že ak na jej základe poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom subjekt, ktorý k tomu nemá potrebné povolenie, a ktorej ochrany, by bol žalovaný ako spotrebiteľ s bydliskom na území SR zbavený v prípade jeho neaplikovania, a ktoré poskytuje spotrebiteľovi s bydliskom, resp. obvyklým pobytom na území SR právnu ochranu, ktorú mu nemôže poskytnúť právny poriadok Českej republiky. Cieľ smernice by nebol naplnený v prípade, ak by na území členského štátu, v ktorom má veriteľ sídlo, jeho podnikateľská činnosť podliehala udeleniu povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a dohľadu príslušnej centrálnej banky daného členského štátu, ale v prípade poskytovania spotrebiteľských úverov spotrebiteľov v inom členskom štáte, by takýmto povoleniu a dohľadu zo strany členského štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa nepodliehala, čím by jeho podnikateľská činnosť ostala bez kontroly a spotrebiteľ by tak ostal bez ochrany garantovanej mu harmonizovanou smernicou. Nemožno považovať za dôvodnú námietku žalobcu, že na poskytovanie úverov a pôžičiek aj na území SR stačí, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Ustanovenia o udelení povolenia sú kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchyliť a vyžadovanie takéhoto povolenia nie je v rozpore s právom EÚ, ktoré povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, a to bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že bez povolenia NBS je zmluva o úvere neplatná a takýto záver nie je možné považovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom štáte. Možno tak uzavrieť, že súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch a § 24 ods. 3 uvedeného, a nakoľko žalobca nemal v čase poskytovania peňažných prostriedkov žalovaného udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek na území Slovenskej republiky, čo žalobca v odvolaní ani nepoprel, je v zmysle § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným neplatná. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namieta nesprávny právny záver súdu prvej inštancie o počítaní premlčacej doby, odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka dôvodná nie je, keďže súd nepočítal

začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy tak, ako to v odvolaní uvádza odvolateľ, to teda znamená, že súd nepočítal začiatok premlčacej doby od 27.04.2021, kedy mala byť zmluva medzi stranami sporu uzavretá, ale odo dňa 12.05.2021, t.j. odo dňa, kedy si žalobca uplatnil nárok na úrok z omeškania, a to z dôvodov, že žalobca nepreukázal, kedy poskytol čiastku 200,00 Eur žalovanému. Odvolací súd dopĺňa, že z obsahu žalobcom predložených listinných dôkazov, vyplýva, že zmluva medzi stranami sporu mala byť uzavretá dňa 27.04.2021. Doba trvania spotrebiteľského úveru bola dohodnutá na obdobie 7 dní. Deň splatnosti bol zmluvnými stranami dohodnutý na deň 04.05.2021, pričom žalovaný mal zaplatiť poskytnutý úver jednorázovo, najpozdšie v deň splatnosti na účet veriteľa formou vkladu alebo prostredníctvom vkladového lístku. Z tohto teda nepochybne vyplýva, že pokiaľ žalobca podal žalobu na súd až dňa 29.05.2024, bola žaloba žalobcom podaná na súd po uplynutí tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto záver súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu je premlčaný je správny, pričom zároveň súd prvej inštancie správne ustálil, že bol povinný na premlčanie nároku žalobcu prihliadať z úradnej povinnosti pri aplikácii § 54a Občianskeho zákonníka, keďže sa jedná o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, kde žalovaný vystupuje ako spotrebiteľ. Teda ani túto odvolaciu námietku žalobcu nemožno posúdiť ako dôvodnú.

7. S poukazom na vyššie uvedené z dôvodu vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a to v meritórnom výroku I., t.j. vo veci samej, rovnako aj potvrdil závislý výrok vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov konania a to postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie úspešnej strane sporu a to žalovanému náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že tomuto v konaní žiadne trovy konania nevznikli.

8. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnou stranou sporu bol žalovaný. Neúspešnou stranou sporu bol žalobca, ktorý aj podaním odvolania inicioval odvolacie konanie. Pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP, nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol žalovanému, keďže však tento v odvolacom konaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril a žalovanému teda nevznikli ani žiadne trovy odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

9. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).